

PÁBITELŮM ZDAR!

pátek 6. listopadu 2009 / 5. číslo, 7. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

Bezdomovce potkati - o divadle dlouho přemýšlet. Přesně to se stalo spoustě diváků, kteří navštívili včerejší představení bechyňského souboru Lužnice. Ještě než vůbec divadlo začalo a v mnoha případech ještě dříve, než vůbec diváci vstoupili do kulturního domu, "vrhl" se na ně olezlý bezdomovec somrující cigáro. Většinu lidí přesvědčil, že je opravdový a mnozí se jen těžko srovnávali s tím, že se nechali "napálit".

Vystoupení somrujícího bezdomovce před samotným představením bylo součástí hry s divákem, kterou včera bechyňský soubor ozvláštnil divadelní večer.

Každý kdo se zdržel po představení na povídání se členy souboru se mohl dozvědět i další příběhy, které představitel bezdomovce zažil při jiných příležitostech. Některé byly na hraně se zákonem. Škoda, že je vyslechlo tak málo lidí...

Zůstalo nás jako do mariáše

Rozhovor s režisérem bechyňského souboru Lužnice Karlem Vontrobou

Proč jste se rozhodli začít dělat hru Tak tahle to bylo?

Rozhodli jsme se ji dělat proto, že nás bylo jako do mariáše a nebyla jiná varianta než hledat hry s malým obsazením. A protože ani v těchto textech a hrách se

kolikrát nenajde to pravé, tak jsme dlouhá léta tápali až jsme objevili ten správný text a tím byl text od Pavla Němce Tak takhle to bylo.

Text nám učaroval, okouznil nás a inspiroval. Doufám, že na jevišti je vidět,

že nám sluší a že je to ten správný text pro nás.

Jaké to je hrát hru od žijícího mladého autora?

Je to skvělé. Já, než jsem si hru vybral v Dili, jsem autora neznal. Ale když jsem se potom dozvěděl, že autor je ochotník jako my a že navíc přijede do Bechyně, tak jsem se na něj strašně těšil. Měl jsem samozřejmě velkou trému. Tedy když jsme představení hráli, tak jsme měli trému všichni, ale když jsem ho pak poznal osobně tak jsem zjistil, že to je skromný a bezvadný člověk. Dnes jsme velcí kamarádi a když čtu jeho hry tak mám pocit, že je píše pro nás.

Pokračování na druhé straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Jan Jakubec

Spíše se mi líbilo to, co jsem viděl dříve, tzn. v sobotu a v pondělí. Nebylo to ale špatné, vpředu to bylo hodně osobní....

David Kodytek

Potkali se na nádraží.

Velmi svižná pěkná komedie. Pobavil jsem se.

Pokračování na druhé straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Pokračování z první strany

Martina Štefanková

Moc se mi to líbilo.

Martina Cajthamlová

Nemůžu říci nic jiného než úžasné.

Bohumil Hrudka

Shodou okolností, když jsme přicházeli do divadla, tak nějaký pán s igelitkou po nás chtěl cigaretu. A jak jsme ho viděli, když začínalo divadlo, tak to jsme ještě vůbec netušili a jak zacinkal lahvemi v igelitce, tak mi běhal mráz, co bude dál. A teprve pak mi to došlo.

Ale líbilo se mi to moc, bylo to zase něco jiného. Pořád jsem čekal, že to bude jen ta výplň deseti minut a pak mi došlo, že to už je ten děj a divadlo. Pěkné.

Růžena Štefanková

Úžasné, skvělé.

Jaroslava Staňková

Moc se nám to líbilo. Líbilo se nám netradiční pojetí hry. To, že hercem byl samotný divák i to, že hlavní hrdina hry hrál už před kulturním domem před samotným představením.

Líbila se nám jednoduchá výprava a také to, že to bylo zasazeno do současnosti a že hra popisovala současné problémy.

Jana Škachová

Divadlo bylo hezké a zajímavé. Líbilo se mi, že chodili i mezi nás.

Bára Kuchtaninová

Bylo to pěkné, ale mohlo tam být více herců. Kdybych věděla, že tu budou jen dva herci, tak bych čekala, že to bude nudné, ale překvapilo mě, že na to, že to hráli jen dva, tak to bylo zajímavé, pěkné a zábavné.

Miroslav Bilík

Líbilo se mi to moc, bezvadná hra, perfektně zahrané, inteligentní humor. Nemělo to chybu, moc jsem se bavil.

František Červený

Báječně, moc jsem se pobavil. Pěkný nápad, musím říci, že ze začátku jsem to chvíli neodhalil, protože jsme pána potkali při vystupování z auta, kdy se nás ptal na cigaretu. Pěkně vykonstruované.

Zůstalo nás jako do mariáše

Pokračování z první strany

Někteří z nás viděli od Pavla Němce komedii Amant, což byla klasická třeskutá konverzačka. Toto je ale jiný žánr.

Určitě. Toto je černá komedie. Já tomu sice říkám trpká komedie, protože mi připadá, že slovo trpká na to více sedí. Já si myslím, že jsme něco takového potřebovali. Téma, které je současné a zároveň aktuální, protože si myslím, že hra není daleko od pravdy a od reality života.

Ve hře jsou místa, kdy hrajete s diváky, oslovujete je, reagujete na ně. To může být někdy docela oříšek.

Někdy to samozřejmě oříšek je. Nese to s sebou spoustu rizik, protože všichni diváci nejsou stejní. Najdou se mezi nimi i rebelové, lidé, kteří přijmou tu výzvu a začnou s hercem konverzovat. Začnou ovšem konverzovat po svém. Pak je to na herci, aby to uhrál. Třeba jak tu zazněl ten příběh o paní, která měla, jak se říká, pod kloboučkem, a která začala s hercem při představení kouřit a byla neukočirovatelná. Pak asi nezbyvá nic jiného než od takového diváka odejít a dát mu najevo, že s ním již žádná další konverzace nebude.

Jak probíhaly vaše zkoušky? Hlavní představitel měl trochu více textu ...

Zaplat' pánbůh, já mám v tomto herci

(Jaroslav Mrzena, pozn. red.) obrovskou oporu. On je schopen naučit se velké množství textu za relativně krátký čas. Je to člověk, který je dost pozorný, který pracuje sám na sobě a já jsem s ním měl minimum práce, co se týká hereckého pohybu, mimiky, gest. On mi to strašně usnadňuje.

Můžeš nám prozradit něco o vašem souboru?

S kým jsem přijel do Klášterce, to je valná většina souboru. Doma jsme nechali ještě jednoho kluka a dvě holky.

Já jsem rád za každého člověka, který je ochotný věnovat této činnosti chvíli času.

Ty jsi jediný režisér vašeho souboru?

Ano, já jsem jediný žijící režisér našeho souboru. My jsme dříve měli padesátihlavý soubor, kdy jsme hráli velké masové hry, měli jsme alternace a měli jsme asi pět režisérů. Jenže čas běží a všichni jednou zestárneme, tak i ti režiséři zestárlí a mnoho jich odešlo.

Já jsem zůstal jediný, na kterém to zůstalo, protože se nepovažuji za dobrého herce. A jako špatný hráč fotbalu musí do branky, tak špatný herec musí režimovat (smích).

Vy se s Mírou už dlouho znáte, prozrad' odkud.

My se známe z Bechyně, kde kdysi

bývaly festivaly Armádní soutěže umělecké tvořivosti, protože Bechyně bývala vojenské město. On tam jezdil s Netrdlem z Vyškova. Míra patřil k jádru souboru, býval to výborný kamarád a také výborný herec. Nebo možná ještě je výborný herec, já už jsem ho dlouho neviděl (bejvávalo, pozn. poloviny red.).

Ty jsi byl také voják? Jaká hodnost?

Býval jsem, odcházel jsem jako nadporučík. Na vojně jsem byl třináct let. A poznal jsem záhy, že mi tam pšenka nepokvete, protože já jsem nebyl dobrý voják, takže ani nikdo neprotestoval, když jsem odcházel do civilu....

Teď se živím reklamou a je to rozhodně lepší.

Jak jsi spokojený s dnešním představením?

Já jsem spokojený. Měl jsem sice obavy, protože jsme to naposledy hráli v Bechyni na festivalu Divadlo v trávě, což bylo v červenci. Od té doby jsme nehráli, takže já jsem měl o to představení trochu strach. Jestli jim to nevypadne z paměti, jestli nevypadnou z rolí, ale ukazuje se, že mám opravdu dobré kluky.

Já jsem velice rád, že to takto dopadlo a že to tak dobře dopadlo je i díky divákům. Protože diváci udělají pro představení strašně moc. Bylo to vidět a slyšet hned od začátku a už tam jsem si řekl, tohle divadlo dopadne dobře.